

INDIANKLUBBEN I SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 4, 2013

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

utgivningsdatum: 2013-02-22

HEJ IGEN

Vintern, vintern, vintern... den ger sig aldrig! Jag hinner bara lagom röja mina 120 kvadratmeter garageuppfart och min 140 kvadratmeter trottoar (och då skottar jag ändå bara halva bredden), innan snömännan däruppe kommer med en ny leverans! Jag blir tokig... Åtminstone får jag ont i ryggen. Fast det lär ju å andra sidan vara bra med motion och frisk luft...

Annars sitter jag mest vid datorn. Det är bråda tider när deadline närmar sig för att få iväg allt tidningsmaterial till tryckaren. Men nu är det äntligen fixat. Vårnumret är räddat och det ska kunna komma ut i tid, i mars månad, om nu inget annat hänger upp sig.

Nu har jag också lagt beställningen till Posten på årets behov av frimärken. Det är en förnämlig service Posten har, där man kan beställa frimärkena via datorn och de kommer direkt hem i postlådan i en liten påse. Man får till och med en glad hälsning och ett tack från Kungliga Postverket, för att man beställer deras produkter. Det är annat det, än när man tidigare fick jaga sta'n runt efter ett postkontor som sålde dessa Föreningsbrevsmärken. Man hann lagom hitta ett sådant kontor, så var det nerlagt nästa gång man skulle handla. Och dessutom var det ofta med största ovilja man ville sälja några märken till en. Man kände sig nästan som en kriminell varje gång man kom in på ett sådant postkontor och blev utfrågad om allt möjligt och var tvungen att visa upp alla tänkbara bevis på att man verkligen hade rätt att köpa just dessa rabatterade frimärken. Men nu är det inga problem alls längre. Aldrig en fråga om vilka bevis man har för att få köpa. Heja Posten! Och tack ännu en gång...

KONSTFRÅGA

Under den sista rubriken i det förra utskicket, frågade jag om ni visste vem det var som hade målat motivet med de tre indianerna som red ikapp med ett tåg. Det här var kanske svårt. Det var åtminstone bara tre av medlemmarna som har svarat. En som försökt sig på en gissning som inte gick hem. En annan som har talat om, att han får ge sig. Och så Sterner Andersson, i Uddevalla, som löste gåtan. Grattis! Det rätta svaret skulle vara Andy Thomas, som är en välkänd målare, berömd för sina historiskt korrekta motiv. Han bor i staden Carthage, Missouri. Han blir 56 år i år och har hållit på med konstmåleri sedan hösten 1991. Hans målningar berättar alltid en historia.

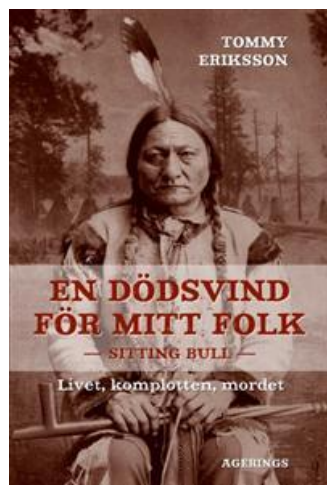
Jag ställde också två följdfrågor. Den första var vilken händelse motivet föreställer. Och det rätta svaret avslöjas i motivets titel "Spotted Tails band races the Union Pacific", vilket Sterner också visste. Det är alltså indiankrigare som vill testa om "järnhästen" är snabbare än deras egna, allra snabbaste hästar. Det här var ett nöje som inte var helt ovanligt bland indianerna. Så ställde jag även en tredje fråga och det var vilken källa Thomas kan ha haft till den här situationen. Och den frågan ställde jag mest för att jag själv behövde ha hjälp med att hitta en beskrivning av ett sådant tillfälle, som jag vet att jag har läst om i någon bok. Mitt problem är att jag inte längre kan hitta det. Så är det nu någon annan som också har läst det och som kan tipsa mig om var jag hittar uppgiften? Sterner kunde inte hjälpa mig där.

ANTAL MEDLEMMAR

Så har det gått ytterligare ett par veckor sedan jag senast rapporterade. Under den tiden har ytterligare en medlem förnyat sitt medlemskap. Och så har vi glädjande nog fått ytterligare en ny medlem. Det är Robert Carlsson, i Västervik, (min gamla hembygd) som nu ansluter sig, Vi hälsar Robert välkommen i gänget. Vi är således nu 161 medlemmar. En minskning med 17 sedan föregående år.

Beträffande vår ekonomi är jag ändå inte så orolig längre. Med de ändringar vi har gjort på kostnadsfronten känner jag mig tämligen tillfreds. Vi ska nog överleva! Och vi kan ju fortfarande hoppas på att ytterligare några väljer att fortsätta med oss. Påstötningar har skickats ut.

NY BOK

Av Leif Hansson i Laholm har jag blivit uppmärksam på att Tommy Eriksson kommer att ge ut ännu en indianbok på svenska.

Den här gången handlar det om Sitting Bull och hans liv. Ett ämne som konstigt nog inte har fått någon riktig genomlysning på svenska, utöver de delar Einar Malm har lämnat efter sig. Så det här ser vi fram emot. Det är definitivt något som det finns ett behov av.

Bokens titel kommer att vara "En Dödsvind För Mitt Folk - Sitting Bull - Livet, komplotten, mordet".

Det är Agerings Förlag som ger ut den och utgivningsdatum är satt till 6:e april 2013. Enligt Leif så är ett uppskattat pris i bokhandeln runt 340:-. Men den kommer också gå att köpa via Internetbokhandlarna Adlibris för 210:- fraktfritt, eller Bokus för 218;- fraktfritt.

Boken är inbunden och omfattar 350 sidor. Den väger 0,5 kg.

Förlaget självt presenterar boken så här:

I råkall gryning bankar döden på en grovhuggen stugdörr vid en tillfrusen flod i South Dakota, USA. En skoningslös strid följer. Sitting Bull faller livlös till marken badande i blod. Året är 1890. Tidernas mest berömda indianhövding är mördad. Och den vita "härskarrasen" triumferar.

Utifrån ett rikt källmaterial skildrar författaren den makalöse siouxledaren Sitting Bulls högdramatiska livssaga i 1800-talets amerikanska västern. Hövdingen sviker aldrig sina indianska ideal. Han offrar allt för lakotafolkets rätt att vandra "den röda vägen". Andlighet och hemland är en okränkbar enhet. Men de vita invadörerna har andra ide'er...Jagade av överste Nelson Miles trupper hamnar Sitting Bulls friskaror i landsflykt i Kanada. Svält och umbäranden tvingar dem tillbaka till USA och reservatets trældom. Här utvecklas en mental maktkamp mellan Sitting Bull och den baksluge indianagenten James McLaughlin. Slutet är nära...

Med Sitting Bulls unikt sammansatta person i centrum får läsaren en rundmålning av ett avgörande skede i USA:s imperiala födelse. Aggressionskrigen mot urinånarna, landstölderna och de hundratals brutna indianfördragen är själva grundvalen för den statsbildning vi känner som USA.

Det har länge saknats en svenskspråkig biografi om Sitting Bull, vilket gör detta arbete så mycket angelägnare.

Det här ser jag som en angelägen bok och ser verkligen fram mot att den kommer ut. Det är bra att det med jämna mellanrum dyker upp sådana här utgåvor. Det håller intresset vid liv. Tommy gjorde ju dessutom ett bra jobb med sin senaste bok om general Custer och slaget vid Little Bighorn. Så låt oss hoppas att den här håller samma höga klass.

Om ni kommer att handla via någon av Internetbokhandlarna, så kan ni redan nu gå in och markera att ni vill få ett besked via mail om och när boken går att beställa.

Vi tackar Leif Hansson för tipset.

Ni ska också passa på nu när det är bokrea, att gå in på Internetbokhandeln Adlibris. Där kan ni just nu köpa

Custers sista strid : en biografi : drabbningen vid Little big horn 1876 av Tommy Eriksson; till det facila priset av 69:-.

Vidare kan ni köpa **Månaden när hjorten fäller sina horn: Siouxernas krig 1866 (Inbunden) av Dee Brown;** till priset 95:-

Båda till mycket bra pris, om ni inte redan har dem.

FRÅGA

Den här gången är det jag som har fått en fråga att knäcka. Lars Evertsson, i Haninge, har tagit initiativet och skapat en fråga lite i stil med TV,s "Vart är vi på väg". Efter att ha läst Lars trevliga text, så gäller det att lista ut vilka två platser han tänker på. Jag har skickat honom ett förslag på vad jag tror (vilket visade sig vara rätt), men nu vill jag även låta er försöka att lösa gåtan. Ni får gärna höra av er till mig, så får vi se vad ni tror. Till Lars får vi väl säga, du får försöka lösa din egen fråga...Och gärna komma med flera. Här är Lars text:

En lång stund innan jag kommer fram till den här platsen så känner jag en väldig oro och förskräckelse. Platsen ligger på samma sida av det stora landet som Florida men mer norr ut. Platsen närmar sig och jag kan se ett stort vatten med flera båtar som är i rörelse. Det är en fin dag och människorna, som mestadels har samma utseende som jag, ser lyckliga ut. Min oro och förskräckelse börjar ge sig till känna.

De lyckliga människorna som jag nyss såg har förvandlats till olyckliga människor och deras utseende har drastiskt förändrats. Dom har svart hår och deras hud som skall vara vackert kopparbrun börjar bli allt rödare av blodet som rinner längs deras kroppar. Jag kan se skallar bli avhuggna från små barn och deras föräldrar bli sönderhuggna av de vita angriparna. Den vackra och lugna plats som jag såg för en liten stund sedan har nu förändrats till en plats som är täckt av röd sörja av blod. Jag känner äckel när jag ser alla döda människor som ligger på marken och alla kroppar som flyter på det blod röda vattnet. Jag faller tårar som rinner ner på mina armar och jag kan se att mina armar också är täckta av blod.

Jag förflyttar mig norrut och kommer till ett lugnt och rent litet samhälle. Blodet på min kropp är borta och jag kan se att mitt vita skinn på mina armar inte riktigt passar in bland dessa vackra kopparbruna människor. Det här är ett rikt samhälle, det kan jag tydligt se. Alla människor verkar ha ett eget hus och alla verkar ha ett arbete att gå till varje morgon. Barnen går i fina skolor och jag kan se en och annan fin lekplats för barnen. Jag förflyttar mig en bit till och kommer fram till en stor modern byggnad som har en egen stor parkeringsplats som ligger vackert till, bland små tallar. Parkeringsplatsen är tom och jag kan varken se bilar eller människor.

Jag tar mig fram till den stora moderna byggnaden med de stora fönstren.

Inne i byggnaden får jag ett blått märke på min arm av en kopparbrun kvinna.

Där inne i det jättestora rummet så kan jag se en stor farkost av den sort som jag gillar. I den stora farkosten ser jag ett flertal människor, men dessa rör sig inte och dom är alldeles tysta.

När jag passerar den stora farkosten tycker jag mig känna en svag matlukt och önskar att jag hade tagit med mig någonting att äta, det skulle passa bra nu när jag verkar ha kommit på en liten äventyrlig färd.

Efter en stund stannar jag till, jag har kommit in i en litet trängre passage. Det är ganska mörkt, men jag kan se att det blir litet ljusare längre bort. Jag börjar känna mig litet yr i huvudet och jag tycker mig höra vingslag av en större fågel.

En stor örn har landat alldeles nära mig, den är betydligt större än vad jag är och den har en ståtlig vit fin hals och en jättestor gul näbb. Den ger mig ett tecken med sina mörka ögon att jag skall sätta mig på hans rygg och följa med på en resa i det förgångna.

Jag har kommit in i drömmens värld, som ibland kan vara underbart.

Vi flyger in i en värld som verkligen är förgången. Vi flyger i liksom ett blått landskap eller man kan säga en hel blåaktig värld. Vi ser hur tiden började och hur moder jord kommer till.

Efter en stund kan vi se att det börjar komma växtlighet och även hur små djur börjar ta sig fram i den gröna växtligheten. Det är helt enkelt underbart att leva i denna dröm.

Den stora örnen landar och jag får hoppa av. Jag vill tacka honom, men han är redan borta.

Jag får en känsla av att det är min tid nu, här på jorden. Det är nu som jag och mina med människor skall börja ta för oss av det goda.

Jag följer en stig i ett härligt landskap och verkligen njuter av tillvaron.

Helt plötsligt så får jag se en hjort som springer upp från sin daglega, den är tydligen skrämmd av något. Det hörs ett vinande ljud och en pil slår in i bröstet på hjorten, som genast faller ner död. Jag får se en kopparfärgad man komma fram till hjorten och det ser ut som han ber en bön för den fallne. Jag vinkar och ropar till honom, men han varken ser eller hör mig.

Han lyfter upp hjorten på sina axlar och jag följer efter. Jag tappade bort hjortjägaren, han liksom bara försvann. Efter ett litet tag så får jag se några småpojkar som sitter vid en liten bäck och fiskar. Jag går fram till pojkarna, men dom ser mig inte, men jag kan se och höra hur lyckliga smågrabbara är. Jag går vidare och kommer snart fram till en liten by, där jag kan se hur lyckliga människor gör olika saker för att ha ett fint liv. Jag skäms, för jag känner en viss avundsjuka, jag önskar att jag var en av dem.

Efter en liten stund, så känner jag en viss känsla i kroppen. Känslan påminner mig om den känsla jag hade för ett tag sen. Jag tittar upp mot skyn och kan se hur den börjar ändra skepnad. Jag går vidare och märker att fåglarna har tystnat.

Jag kommer fram till några byggnader, som har en pallisad runt husen. Det är alldeles tyst.

Pallisad porten står på glänt och jag tar mig in. Jag ser fattiga, sjuka och döda människor, Jag går runt bland husen och försöker prata de få människor som lever, men ingen svarar mig. Jag tittar upp mot den förut så blå skyn, men nu är den endast blodröd. Jag kan se spår efter mina vita fränder.

Tårarna börjar rinna längs mina kinder och jag kan se när tårarna faller på mina armar att det är blodets, röda tårar.

Utanför porten, står det en kvinna som tittar vänligt mot mig, jag pratar med henne hon svarar och jag förstår då att min konstiga dröm är över.

Den äldre kvinnan som är en av det kopparbruna folket tar mig i armen och för mig ut till en öppning med väggar och tak. Vi sätter oss ned och småpratar litet. Jag berättar om min spännande resa och hon säger att hon och hela hennes folk har varit med om samma resa, men kanske på ett litet annorlunda sätt.

På väggarna ganska högt upp ser jag flera av dessa människor och alla tittar och ler mot mig, Jag tänker, hur kan dom le mot mig?.

En del människor undrar vad som är Gud? Och vad som är djävul?- - - Vem vet?- - -

EN IDÉ ATT VIDAREUTVECKLA

Jag har ju haft en flik på hemsidan som jag från början hade tänkt skulle kunna vara lite av en pysselsida med lite kunskapsfrågor, rebusar, korsord, bildgåtor och liknande. Men det blev inte så lätt som jag hade hoppats. Mitt hemsidaprogram är rätt så tungarbetat och det visade sig inte vara så lätt att genomföra det jag hade tänkt mig. Därför har ni ju sett att de frågor jag en gång i tidernas begynnelse lyckades peta in där fortfarande står kvar, utan att något annat har hänt. Det här är naturligtvis döden för en hemsida. Det är ju ingen som bemödar sig om att gå in där längre, efter att man tämligen snart har konstaterat, att inget uppdateras. Så, jag har länge funderat över vad som skulle göras med den fliken. Det som har legat närmast har faktiskt varit att helt ta bort den. Men nu dök den här idén upp och direkt såg jag, att här kanske vi har ett uppslag. Jag har börjat prova lite varianter, men det lär dröja ännu ett tag innan jag bestämmer mig för om och i så fall vad. Kanske kan jag avslöja mera i nästa utskick, av vad jag tänker testa. Men i avvaktan på det ska jag faktiskt testa en av idéerna jag har. Grundidén ser ut så här:

Varje månad kommer en ny fråga att väckas. Och frågan är alltså "Vart är vi på väg?" Ni kommer att under månaden få totalt tio ledtrådar. En var tredje dag. (Mars månads första ledtråd ligger faktiskt uppe redan, då jag nu har börjat testa för att se hur det går att åstadkomma det här. Nästa ledtråd kommer dock inte förrän den 3 mars). Tanken med det är att ni minst var tredje dag ska ha anledning att gå in på hemsidan och se vad den nya ledtråden avslöjar. Så fort ni tror er har kommit på vart vi är på väg kan ni (om ni vill) skicka mig ett mail och tala om vad ni tror är svaret. Även om ni har gissat en gång, men upptäcker vid en senare ledtråd att ert första svar var fel, så är det okey att försöka på nytt.

Det här är grundidén. Sedan gäller det att rent tekniskt få det här att fungera med uppdateringar på hemsidan. Och det är här jag måste börja med att testa, innan jag vet om det fungerar eller ej.

Så den första mars (i praktiken alltså redan gjort) kommer jag att lägga upp en första ledtråd för mars månads tänkta resmål och sedan får vi se om vi får det att fungera. Kanske blir det bara pannkaka av det hela och då slopar vi det naturligtvis. Men låt oss försöka. Alltså under mars månad går ni in under fliken "Kunskapstest" och går till undermappen "Vart är vi på väg". Och ni är alltså välkomna att smygtitta redan i dag.

INDIANSKA SYMBOLER SOM MASKOTAR FÖR IDROTTSKLUBBAR

Det är tämligen vanligt i USA att olika idrottslag har maskotar i form av indianska figurer. Bland indianerna har det här sedan en tid varit föremål för protester, då man tycker att dessa figurer ofta är utformade så att de nedvärderar och förlöjligar indianerna. Dessutom reagerar de mot att de vita tar sig dessa friheter, att helt enkelt "stjäla" rättigheten att använda dessa symboler från de rättmätiga ägarna - indianerna själva. Ett slags "patentintrång" skulle man kunna säga.

Till en början tyckte nog folk i allmänhet att det här mest var strunt, lite av "storm i ett vattenglas" kanske. Men efterhand så har man börjat få upp ögonen för att det här kanske inte är så smart. Och det finns nu idrottsföreningar som faktiskt överväger att ändra sina föreningssymboler. Vi har nu senast i veckan läst om att baseball-laget Atlanta Braves (Brave = indiankrigare), inte ska använda sina kepsar med sin skrikande indian under den kommande baseball-säsongen.

En annan förening, som på samma sätt överväger att slopa ordet "Redskins" i sitt föreningsnamn, är staden Cooperstown, NY, Central Middle and High School. Det här har med tacksamhet noterats av indianstammen Oneida Indian Nation, som hör hemma i området. I ett brev från stammens ordförande, Ray Halbritter, lovar denne att stammen ska betala för nya tävlingsdräkter till skolans alla idrottslag, efter att de har valt en ny symbol, som ett tack för deras respekt för det indianska.

Samtidigt hör vi om en annan förening, som även den har namnet "Redskins" i sitt klubbmärke. Nämligen Washington Redskins fotbollslag (American football), som i ett försök att förklara sig, har hänvisat till ledningen för affärsorganisationen, "Redskins.org", som i sin tur har förklarat, att man ser på

symboler innehållande ordet "Redskins" snarast som något att vara stolt över. När man samtidigt berättar att det finns inte mindre än 70 High Schools i 25 olika stater som använder sig av symbolen och att den således är väl inarbetad hos såväl klubbarna själva som hos deras sponsorer och deras medlemmar, så förstår man ju, att det kanske inte bara är att slopa namnet så där hur som helst. Så meningsskiljaktigheterna lär fortsätta ett tag till. Kanske borde även Frölundas ishockeylag här hemma också ta sig en funderare, även om man inte använder just ordet "Redskin". Man har dock en väldigt stereotyp indian i sitt märke. Och varför inte även Indianerna, Kumla, som kör speedway. Säkert finns det flera. Men kanske det här inte är något annat än en storm i ett vattenglas, när allt väl kommer omkring.

FOTOUTSTÄLLNING PÅ ETNOGRAFISKA MUSEET

På Etnografiska Museet i Stockholm har ni fram till och med den 30 april chans att gå och titta på bilder från Pine Ridge Indian Reservation. Och för er som har möjlighet att besöka museet redan nu på onsdag, den 27 februari klockan 17.00 så får ni uppleva hur Tony Sandin och Mikael Kurkiala berättar om reservatet och om bilderna i ett specialprogram som kallats:

Våra hjärtan stannar kvar

Onsdag 27 februari kl 17

Specialprogram: Tony Sandin och Mikael Kurkiala berättar om utställningen Våra hjärtan stannar kvar – Bilder från Pine Ridge som nyss öppnats och visas i Etnografiska museets galleri t o m 30 april 2013.

Plats på museet: Gallerigången

Entré 60 kr

foto: Tony Sandin

HEMSIDAN

Har fått ytterligare ett antal uppdateringar. Främst på dess första sida. Längst ner i vänstra hörnet har jag en liten kamerasymbol som ni kan klicka på. Då startas en liten film. Det var nu länge sedan jag bytte film här, men nu är det gjort. Det ni nu kan se är en kort (4,5 minuter) film med hantverkaren Michael Terry "Bad Hand", som tillsammans med en kråkindiansk vän demonstrerar hur en välmeriterad ledare i Nordcheyennernas stam var klädd och utrustad. Michael är en oerhört skicklig hantverkare och reser runt i USA och föreläser och visar upp sina alster. Självt träffade jag honom vid ett rendezvous uppe i Pinedale,

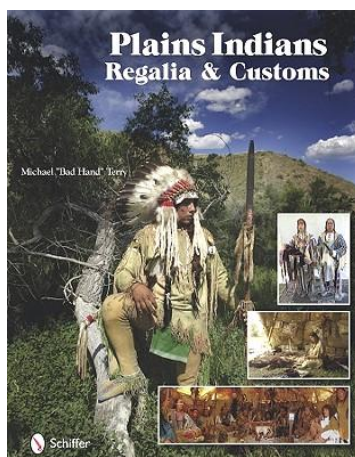
Wyoming, vid Museum of the Mountain Men, för ett antal år sedan. Mycket intressant att höra honom berätta om de olika sakerna.

Museets hemsida är också intressant.

<http://www.museumofthemountainman.com/>

En bra hemsida om Michael Terry ska ni heller inte missa.

<http://www.warriorsplus.com/>

Ni ska också köpa Michaels bok: **Plains Indians; Regalia & Customs**

utgiven 2010 på bokförlaget Schiffer. En bok i stort format, på 256 sidor.

En praktbok på riktigt lyxigt papper, med mängder av bilder på utrustning som Michael har gjort. De flesta bilder i färg, men många också i sepia, för att efterlikna gamla foton. Det intressanta är att Michael här också blandar in riktiga gamla bilder, så att man kan jämföra Michaels produkter med de verkliga. Den här boken går att köpa via Adlibris för 295:-. Ett jättebra pris!

EN KATT BLAND HERMELINERNA

Så avslutar vi med ytterligare ett bildkollage, där det har smugit sig in en katt bland hermelinerna. Det här är målningar gjorda av den mycket kände konstnären Frank McCarthy. Men en ruta innehåller ett motiv målat av en annan, minst lika välkänd konstnär. Vilken bildruta är det och vem är den konstnären?

BÄSTA HÄLSNINGAR
BERTIL THÖRN